

اول ماه مه، روز جهانی کارگر بر تمامی کارگران و رنج کشیدگان مبارک!

روز جهانی کارگر در حالی فرا می رسد که میلیونها کارگر در ایران با بیکاری، فقر و گرسنگی دست به گریبان هستند و حقوق آنها دائم از سوی کارفرمایان و دولت حامی آنها نقض و خواسته ها و مطالبات شان سرکوب می شود. تهاجم سرمایه در ایران به زندگی، کار و معیشت کارگران و توده های زحمتکش محدود نشده است. کارگران در ایران حق تشکل یابی، اعتراض و اعتصاب ندارند. اقدامات اعتراضی و حق خواهی آنان با یورش پلیس مواجه بوده و دستگیر و زندانی می شوند. خصوصی سازی در ایران به اقتصاد و سرمایه گذاری انگلی و سودآور در زمینه واردات دامنه زده و تولیدات داخلی را با رکود و مراکز تولیدی را با ورشکستگی مواجه ساخته است. کارخانه ها یکی بعد از دیگر تعطیل و کارگران بدون حقوق و حمایت های اجتماعی رها می شوند. کارگران در ایران از امنیت شغلی برخوردار نیستند و دستمزد آنان با سطح تورم و افزایش قیمت ها هم خوانی ندارد. بهره کشی در اشکال کار مزدی در جهان، و در ایران همراه با سرکوب لجام گسیخته حکومتی کارگران را به برده های مدرن تبدیل کرده است.

در طول سی سال گذشته، رژیم جمهوری اسلامی با اعمال سیاست های ضدکارگری، زمینه تعدیل نیرو و اخراج میلیونها کارگر و تعطیلی صدها کارخانه و مراکز تولیدی را ایجاد کرده است. تنها در بخش تولیدات چای در یک سال گذشته، ۱۶۹ کارخانه از ۱۷۰ کارخانه موجود در کشور تعطیل، صدها هزار کارگر این صنعت بیکار و تولیدات چای داخلی در معرض نابودی قرار گرفته است.

همزمان با افزایش بیکارسازی و اخراج ها، کارگران به اقدامات اعتراضی خود علی رغم سرکوبهای دولتی ادامه داده و در یک سال گذشته بالغ بر ۲۵۰ اعتصاب و اعتراض کارگری گزارش شده است. از اعتصاب کارگران نیشکر هفت تپه، لاستیک البرز و کارخانه نساجی کردستان می توان به عنوان دامنه دار ترین اعتصاب های کارگری ایران در سال گذشته نام برد که به عقب نشینی کارفرما و پیروزی کارگران در چندین مورد انجامید.

رژیم جمهوری اسلامی به دلیل رشد نارضایتی ها اجتماعی و فشارهایی که از پائین به آن وارد شده، از سال ها پیش یکپارچگی خود را از دست داده و قدرت سرکوب به مثابه گذشته را ندارد. اما از طریق اعمال سیاست های پلیسی و یورش به تجمعات توده ای تلاش می کند از سازمانیابی اجتماعی، به ویژه سازمانیابی کارگران جلوگیری کند و به این وسیله خواسته های توده های مردم را در سطح نازلی نگه دارد. در مقابل، کارگران و فرزندان آنان در دانشگاه ها و هم سرنوشتی ها آنان در آموزش و پرورش به سازماندهی خود و تاکید به دستیابی به مطالبات شان رو آورده اند. آنها خواستار ایجاد تشکل، تغییر در قانون کار، توقف سرکوب های اجتماعی، برقراری آزادی های اجتماعی و سیاسی، آزادی اعتصاب و اعتراض، اخراج مدیریت و به دست گرفتن کنترل کارخانه هائی هستند که در شرف تعطیلی قرار گرفته اند. کارگران ایران در چند سال گذشته نشان دادند از توان جمعی و طبقاتی لازم برای به عقب راندن کارفرمایان و حکومت حامی آنها برخوردار هستند. آنها با سازمانیابی خود به شکاف درون حاکمیت عمق می بخشند، دستگاه سرکوب را کم اثرتر و راه را برای جدال نهائی طبقاتی هموار می سازند.

اول ماه مه، روز جهانی کارگر بر تمامی کارگران و زحمتکشان ایران و جهان مبارک باد! کارگران زندانی و تمامی زندانیان سیاسی باید بدون قید و شرط آزاد شوند.

کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)

۸ اردیبهشت ۱۳۸۷ برابر با ۲۷ آوریل ۲۰۰۸